

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 28Co/131/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116225883
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Duman
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2116225883.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom zo sudcov – predsedu: JUDr. Peter Duman a členiek: Mgr. Lucia Mizerová a JUDr. Erika Tischlerová, v spore žalobcu: ROTOS – STK a. s., IČO: 44 991 347, Račianska 184/B, Bratislava, zast.: LEGAL & CORP s. r. o., IČO: 47 237 325, Gajova 11, Bratislava, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, C. XXXX/XX, D., zast.: Advokátska kancelária Prachová & Pobjiak, s. r. o., IČO: 50 491 300, Pribinova 20, Bratislava, o 693,60 € s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo 16.05.2024, č. k. 14C/243/2016-143, takto

rozhodol:

- I. Odvolanie žalovaného proti výroku II napadnutého rozsudku sa odmieta.
- II. Napadnutý rozsudok sa vo výrokoch I a III zrušuje a vec sa v tomto rozsahu vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 693,60 € s úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 693,60 € od 05.09.2016 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I), žalobu vo zvyšnej časti zamietol (výrok II) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok III).

2. Súd prvej inštancie zistil skutkový stav takto:

3. Medzi žalobcom a žalovaným došlo dňa 16.05.2016 k uzavretiu ústnej dohody, na základe ktorej sa žalobca zaviazal prihlásiť uchádzačov o pracovnú ponuku vrátane žalovaného na základné školenie technika STK a zaplatiť poplatok za školenie, následne sa zaviazal uzatvoriť so žalovaným pracovnú zmluvu a umožniť žalovanému uhradiť náklady vo forme splátok, pričom žalovaný sa zaviazal riadne sa zúčastniť školenia, vykonať odbornú skúšku a refundovať žalobcovi ním vynaložené náklady na školenie. Uvedené mal súd preukázané zhodnými vyjadreniami štatutárneho zástupcu žalobcu, ako aj svedka E., z ktorých vyjadrení vyplynulo, že dňa 16.05.2016 sa konalo stretnutie žalobcu s uchádzačmi o miesto technika STK na adrese Račianska 184/B, Bratislava. Stretnutia sa zúčastnili za žalobcu p. F., p. E. a p. G. a na strane záujemcov sa zúčastnil žalovaný, p. B. a p. B., ktorí sa zúčastnili aj školenia v dňoch 23.05.2016 - 03.06.2016 a následne praxe technika STK, čo vyplýva aj z prezenčnej listiny zo školenia a praxe, na ktorej sú uvedené nielen mená všetkých troch uchádzačov, ale aj ich podpisy. Účasť žalovaného na školení a na odbornej praxi potvrdil aj samotný žalovaný, ktorý potvrdil aj to, že na odbornú skúšku technika STK sa nedostavil. Žalobca počas pohovoru dňa 16.05.2016 oboznámil žalovaného s potrebou získania vodičského oprávnenia pre motorové vozidlá skupiny D - autobusy. Listinným dôkazom, a to kópiou časti výpisu z účtu žalobcu mal súd preukázanú úhradu platby za školenie p. B., p. B. a p. B. v celkovej výške 2 080,80 € spoločnosti Testek. Žalovaný nepreukázal, že sa nemohol zúčastniť stretnutia u žalobcu už 16.05.2016. Žalovaný nepreukázal svoje tvrdenie o tom, že pohovor so žalobcom, na ktorom sa zúčastnil, sa konal až dňa 20.05.2016. Žalovaný nepreukázal ani nemožnosť získať vodičské oprávnenie skupiny D, ktoré bolo podmienkou pre získanie osvedčenia

kontrolného technika, z dôvodu svojho ochorenia ktorým trpí, a pre ktoré sa nedostavil na záverečnú skúšku, ktorá bola podmienkou pre uzavretie pracovnej zmluvy so žalobcom. Nepreukázané tak zostalo aj tvrdenie žalovaného, že na svoje ochorenie upozornil žalobcu už pri pohovore. Žalovaný nepreukázal ani svoje ďalšie tvrdenie o tom, že bol žalobcom uvedený do omylu, čo tiež bolo okrem iného dôvodom pre to, že žalovaný nemal záujem vykonať skúšku odbornej spôsobilosti na pozíciu techniku ani záujem uzavrieť so žalobcom pracovný pomer.

4. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 488, § 489, § 491 ods. 1, § 51, § 451 ods. 1 a 2, § 456, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia OZ, takto:

5. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že v danej veci došlo k uzavretiu ústnej dohody medzi žalobcom a žalovaným o vyplatení nákladov za školenie žalobcom a o následnom vrátení týchto nákladov žalovaným. Vzhľadom na to, že žalovaný školenie absolvoval a náklady na školenie nevrátil ani na základe výzvy žalobcu, došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu. Povinnosť žalovaného vrátiť náklady za školenie, ktoré riadne absolvoval, čím sa na úkor žalobcu, ktorý tieto náklady zaplatil obohatil, vznikla na základe ich ústnej dohody, uzavretie ktorej bolo v konaní preukázané. I keď povinnosť hradiť náklady spojené so základným školením má v zmysle § 45 ods. 1 zákona č. 725/2004 Z. z. oprávnená osoba technickej kontroly, teda žalobca (ako na to v konaní poukazoval žalovaný), v danej veci vznikla povinnosť žalovaného refundovať tieto vynaložené náklady žalobcovi na základe ich ústnej dohody, ktorou si upravili svoje vzájomné práva a povinnosti, a na základe ktorej sa jednoznačne dohodli, že náklady na školenie žalovaný žalobcovi vráti. Nič na tom nemení ani skutočnosť, že nedošlo k uzavretiu pracovného pomeru medzi žalobcom a žalovaným, keď v prípade uzavretia tohto pomeru, by sa len zmenil spôsob vrátenia nákladov, a to z vyplatenia nákladov v celej výške naraz, na splácanie formou mesačných splátok zo mzdy tak, ako bol spôsob vrátenia nákladov upravený ústnou dohodou medzi stranami. Žalobca preukázal svoj nárok, z toho dôvodu súd žalobe vo výroku I v celom rozsahu [istiny – pozn. odvolacieho súdu] vyhovel. Žalovaný tým, že bezdôvodné obohatenie v dodatočnej lehote určenej výzvou nezaplatil, dostal sa s peňažným plnením do omeškania. Žalobcovi tak súd prvej inštancie priznal voči žalovanému právo na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5 % ročne, avšak až odo dňa 05.09.2016, a nie od 04.09.2016 ako žalobca žiadal (výrok . O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tak, že žalobcovi, ktorý bol v celom rozsahu úspešný (keďže neúspech týkajúci sa nepriznania úroku z omeškania za jeden deň je zanedbateľný neúspech žalobcu vo vzťahu k žalovanej sume), priznal voči žalovanému náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 100 %, keď nezistil žiadne dôvody pre uplatnenie postupu podľa § 257 CSP a v konaní takýto dôvod tvrdený ani nebol.

6. Včasným odvolaním žalovaný navrhol napadnutý rozsudok v plnom rozsahu zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie alebo ho zmeniť tak, že sa žaloba zamietne. Žalovaný zdôraznil, že predložil tri listinné dôkazy, ktoré priamo vyvracajú jeho účasť na pohovore 16.05.2016, keď údajne mala byť uzatvorená ústna dohoda. Napriek tomu súd vychádzal výlučne z výpovedí štatutárneho zástupcu žalobcu a svedka E. (člen dozornej rady žalobcu), ktorí sú so žalobcom spriaznené osoby a majú záujem na výsledku sporu. Ich výpovede boli pritom nejednoznačné a v rozpore s predloženými listinnými dôkazmi. Navyše súd jeho výsluch ani len nevzal do úvahy. Súd vychádzal zo zmienených výpovedí aj pokiaľ ide o samotný obsah vstupného pohovoru a ústnej dohody. Medzi ním a žalobcom však nikdy žiadna dohoda, či už ústna alebo písomná, uzavretá nebola. Na pohovore bol len informovaný o potrebe absolvovať základné školenie technika, bez zmienky o akejkoľvek refundácii nákladov či cene školenia. Tiež žalobcu na pohovore informoval o svojom ochorení diabetes. Ani tieto sporné skutočnosti neboli podľa žalovaného preukázané nezávislými dôkazmi. Napadnutý rozsudok je teda založený výlučne na výpovediach štatutárneho zástupcu žalobcu a člena jeho dozornej rady. Žalobca nepreukázal, že sa pohovor konal 16.05.2016, čo presne bolo jeho obsahom, ani že došlo k uzavretiu ústnej dohody o refundácii nákladov. Predložené listiny tieto tvrdenia nijako nepodporujú a nepreukazujú vznik nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Napadnutý rozsudok je nezrozumiteľný, nedostatočne odôvodnený, a teda nezákonný.

7. Vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného žalobca navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Uzavretie dohody preukazujú zhodné výpovede štatutárneho zástupcu žalobcu a svedka E.. Žalovaný svoje tvrdenie, že sa pohovoru údajne nezúčastnil a takúto dohodu neuzavrel, nepreukázal

žiadnym relevantným dôkazom. Ani jeden z predložených listinných dôkazov (potvrdenie o reakcii na inú pracovnú ponuku, pozvánka na školenie a čestné prehlásenie B.) nie je takej dôkaznej sily, že by dokázal spochybniť skutočnosti preukázané výpoveďou štatutára žalobcu a svedka E.. Výpovede svedkov žalobcu sa v podstatných skutkových otázkach nerozhádzajú a obe zhodne potvrdzujú podstatné skutočnosti, a to, že dohoda uzavretá bola, bola uzavretá 16.05.2016, čo je jej obsahom a oboznámenie žalovaného s potrebou získania vodičského oprávnenia skupiny D. Žiadny dôkaz predložený žalovaným tieto skutočnosti nespochybňuje. Nie je pravdivé tvrdenie žalovaného, že súd založil rozhodnutie iba na výpovediach štatutára žalobcu a svedka E..

8. V odvolacej replike žalovaný nesúhlasil s tvrdeniami žalobcu vo vyjadrení a zotrval na svojich tvrdeniach uvádzaných v odvolaní. Žalovaný aj naďalej považuje žalobu za nedôvodnú a neopodstatnenú. Predložené listiny (prezenčná listina, vykonaná úhrada za školenie) nepreukazujú existenciu ústnej dohody. Je bežnou praxou, že zamestnávateľ na začiatku svojich zamestnancov zaškolí a zabezpečí im splnenie všetkých podmienok pre výkon zamestnania, teda na začiatku do nich investuje a následne ráta s navrátením vynaložených finančných prostriedkov prostredníctvom práce zamestnanca, ktorú bude následne pre zamestnávateľa vykonávať. S uvedeným sa spája aj podnikateľské riziko nenavrátania vynaložených prostriedkov na potenciálneho zamestnanca. Na základe uvedených dôkazov nemožno odvodiť súhlas žalovaného s refundáciou resp. existenciu ústnej dohody. Uzatvorenie len ústnej formy dohody je prinajmenšom nelogické, keďže takýto nárok žalobca nežiadal od potenciálnych zamestnancov potvrdiť aj písomne, a to práve s ohľadom na už spomínané riziko, ktorého si musel byť žalobca vedomý. Neuzatvorenie písomnej dohody sa tu javí veľmi zvláštne, keďže žalovaný nebol prvým záujemcom o zamestnanie u žalobcu. Aj naďalej teda trvá na tom, že tvrdená skutočnosť nebola zo strany žalobcu preukázaná a dôkazné bremeno unesené nebolo. Od žalovaného teda nie je možné rozumne očakávať uhradenie údajného nároku žalobcu, a to ani s odkazom na spravodlivé usporiadanie pomerov a vzťahov medzi žalobcom a žalovaným.

9. Odvolací súd, viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj predchádzajúce konanie pred súdom prvej inštancie aj z hľadiska väd týkajúcich sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP) bez nariadenia pojednávania, pretože neboli splnené podmienky § 385 ods. 1 CSP, a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je sčasti dôvodné.

10. Predovšetkým pokiaľ ide o odvolanie žalovaného proti výroku II napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie žalobu vo zvyšnej časti, tvorenej časťou žalobcom uplatneného príslušenstva pohľadávky, neboli splnené podmienky, aby odvolací súd preskúmaval jeho vecnú správnosť. Subjektom oprávneným podať odvolanie je len ten, v koho neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), avšak tu ide zjavne o rozhodnutie vydané v prospech žalovaného. Keďže žalovanému nesvedčí právo podať voči výroku II rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie, odvolací súd odvolanie žalovaného v tomto rozsahu odmietol [§ 386 písm. b) CSP; výrok I].

11. Čo sa týka odvolania voči ostatným výrokom napadnutého rozsudku, žalovaný vyčíta súdu prvej inštancie nepreskúmateľné odôvodnenie napadnutého rozsudku, nesprávne zistenie skutkového stavu a nesprávne právne posúdenie veci. Nesúhlas žalovaného sa sústreďuje na spôsob hodnotenia dôkazov, na základe ktorého súd prvej inštancie dospel k záveru, že v danej veci došlo dňa 16.05.2016 k uzavretiu ústnej dohody medzi žalobcom a žalovaným o vyplatení nákladov za školenie žalobcom a o následnom vrátení týchto nákladov žalovaným (bod 27 napadnutého rozsudku). Toto skutkové zistenie (v spojení s tým, že žalovaný žalobcovi náklady školenia neuhradil, hoci školenie absolvoval) považoval súd prvej inštancie za zakladajúce žalobou uplatnený nárok. Žalovaný v odvolaní namietal, že existenciu žalobcom tvrdenej dohody súd prvej inštancie ustálil na základe zhodných výpovedí štatutárneho zástupcu žalobcu a svedka E. – člena dozornej rady žalobcu, čo sú osoby spriaznené so žalobcom, a bez akýchkoľvek ďalších dôkazov nezávislých na týchto výpovediach. Výpoveď svedka E. označil za rozporuplnú a súdu prvej inštancie vytkol, že samotné tvrdenia žalovaného nezohľadnil a nevysporiadal sa ani s dôkazmi, ktoré predložil.

12. Preskúmanie logickej, funkčnej a teleologickej konzistentnosti hodnotenia dôkazov je súčasťou posudzovania práva na spravodlivý proces, a teda preskúmanie hodnotenia vykonaných dôkazov je preskúmanie procesného postupu súdu (sp. zn. III. ÚS 104/2022). Zásada voľného hodnotenia dôkazov zakotvená v čl. 15 Základných princípov CSP a v § 191 CSP vyplýva z ústavného princípu nezávislosti

súdov (čl. 46 ústavy) a znamená, že záver, ktorý sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Hodnotenie dôkazov úvahou súdu však neznamená ľubovôľu, lebo hodnotiaci úvaha musí vždy zodpovedať zásadám formálnej logiky, musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a vykazovať funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania. Právo na spravodlivý proces je preto naplnené aj tým, že súdy po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/2004). Nedá sa vylúčiť, že k porušeniu tohto práva dôjde aj tým, že zistenie skutkového stavu je prima facie natoľko chybné (svojvoľné), že by k nemu súd pri rešpektovaní základných zásad hodnotenia vykonaných dôkazov nemohol nikdy dospieť - ide o extrémny rozpor medzi vykonanými dôkazmi a z nich urobenými skutkovými zisteniami (porov. I. ÚS 6/2018), alebo tým, že prijaté právne závery sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami resp. že z nich v žiadnej možnej interpretácii súdneho rozhodnutia nevyplývajú (porov. I. ÚS 243/2007). Otázka, či súd pri zisťovaní skutkového stavu rešpektoval ústavno-procesné zásady (ako napr. zákaz tzv. deformácie dôkazu, či opomenutého dôkazu, zásadu rovnosti zbraní, priamosti, voľného hodnotenia dôkazov) je preto otázkou procesnouprávnou, ktorá môže byť odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Zásadám spravodlivého procesu zodpovedá tiež požiadavka, aby súdom urobené skutkové zistenia a prijaté právne závery boli riadne (dostatočne) a zrozumiteľne (logicky) odôvodnené. (pozri v tomto zmysle 7Cdo/269/2022) Porušením práva na spravodlivý proces je nesporné aj situácia, ktorá nerešpektuje pravidlá vymedzujúce proces vyhľadávania, vykonávania a hodnotenia dôkazov, kedy v hodnotení skutkových zistení absentuje určitá časť skutočností, ktorá vyšla najavo, alebo boli kvalifikovane namietané, ale nižšie súdy ich právne nezhodnotili v celom súhrne (5Cdo/4/2023). Napadnutý rozsudok týmto východiskám určujúcim obsah práva na spravodlivý súdny proces nevyhovuje.

13. Súd prvej inštancie dokazovaním vykonaným na účely preukázania okolností uzavretia žalobcom tvrdenej dohody zo 16.05.2016 a jej obsahu zistil, že

- a) dňa 16.05.2016 sa konalo stretnutie žalobcu s uchádzačmi o miesto technika STK na adrese Račianska 184/B, Bratislava;
- b) stretnutia sa zúčastnili za žalobcu p. F., svedok E. a p. G. a na strane záujemcov sa zúčastnil žalovaný, p. B. a p. B.;
- c) medzi žalobcom a žalovaným došlo v tento deň k uzavretiu ústnej dohody, na základe ktorej sa žalobca zaviazal prihlásiť uchádzačov o pracovnú ponuku vrátane žalovaného na základné školenie technika STK a zaplatiť poplatok za školenie, následne sa zaviazal uzatvoriť so žalovaným pracovnú zmluvu a umožniť žalovanému uhradiť náklady vo forme splátok, pričom žalovaný sa zaviazal riadne sa zúčastniť školenia, vykonať odbornú skúšku a refundovať žalobcovi ním vynaložené náklady na školenie; a
- d) žalobca počas pohovoru v tento deň oboznámil žalovaného s potrebou získania vodičského oprávnenia pre motorové vozidlá skupiny D - autobusy.

14. Všetky tieto zistenia považoval súd prvej inštancie za preukázané zhodnými vyjadreniami tak štatutárneho zástupcu žalobcu, ako aj svedka E..

15. Výpoveď štatutárneho zástupcu strany, ktorá je právnickou osobou, sa považuje za výsluch strany (pozri v tomto zmysle R 6/1978). Predpokladom dokazovania výsluchom strany podľa § 195 CSP ale je, že tvrdené skutočnosti, o ktorých sa má strana vyslúchnuť, nemožno preukázať inak. Keďže ide o dôkazný prostriedok, ktorý sa vykonáva len na návrh strany, je na navrhovateľovi, aby splnil podmienky, ktoré § 195 CSP vyžaduje na jeho vykonanie vrátane nemožnosti preukázať tvrdené skutočnosti inak. Odhliadnuc od toho, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku nevysvetlil, prečo považoval podmienky stanovené § 195 CSP za splnené, odvolací súd zdôrazňuje, že účelom výsluchu strany nie je potvrdiť správnosť či pravdivosť skutkových tvrdení strany tým, že sa tieto v rámci výsluchu jednoducho len zopakujú. To je zrejme z toho, že výsluch má byť podľa § 195 ods. 1 CSP „o tvrdených skutočnostiach, ktoré v konaní vyšli najavo“. Preto musí súd pri hodnotení výsluchu strany konania venovať dôslednú pozornosť tomu, ako a čo konkrétne strana pri výsluchu uviedla a prečo práve to, čo uviedla, preukazuje skutočnosti, ktoré predtým tvrdila. Odborná literatúra tu dokonca uvádza, že ak sa pri výsluchu strany objaví nová skutočnosť, ktorú strana dovtedy netvrdila, ide o nové tvrdenie, na preukázanie ktorého

je strana povinná navrhnúť dôkaz (BAJÁNKOVÁ, J. In: ŠTEVČEK, M. et al.: Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, s. 740).

16. Žalovaný napadnutému rozsudku správne vytýkal, že neobsahuje úvahy, ktorými sa súd riadil pri uplatňovaní právnych predpisov a že rozsudok je nedostatočne odôvodnený. Z odôvodnenia rozsudku totiž nevyplýva, že by súd vôbec uplatnil pravidlá upravené v § 191 ods. 1 a § 195 CSP. Zrejme preto aj súd prvej inštancie venoval vo svojom rozsudku vyhodnocovaniu výsluchu štatutárneho zástupcu žalobcu iba minimálny priestor, ktorý prakticky obmedzil len na prevzatie tvrdení žalobcu.

17. Namieste preto je aj výhrada žalovaného, že súd prvej inštancie sa pri vyvodzovaní skutkových záverov z výsluchu štatutárneho zástupcu žalobcu p. F. nezaoberal s námietkou žalovaného, že bol to práve p. F., kto žalovanému predložil vizitku AUTO ROTOS – E. s.r.o. (so svojím menom). V kontexte tvrdení žalovaného, že žalovaný 18.05.2016 reagoval na inzerát spoločnosti AUTO ROTOS – E. s.r.o., o čom aj predložil (žalobcom nespochybný) dôkaz – email z profesia.sk, že pohovor sa uskutočnil 20.05.2016 a len medzi ním a p. F. a že na tomto pohovore mu p. F. odovzdal vizitku, ktorej fotokópia je súčasťou spisu (č. l. 110), bolo nanajvýš žiaduce, aby sa súd prvej inštancie venoval tejto námietke žalovaného. V napadnutom rozsudku však o predloženej vizitke niet ani zmienky.

18. To, že súd prvej inštancie obsah výpovede štatutárneho zástupcu žalobcu dôsledne nevyhodnocoval, vyplýva aj z toho, že v napadnutom rozsudku nevenoval pozornosť tomu, ako presne p. F. odpovedal na otázku, kde sa uskutočnilo stretnutie dňa 16.05.2016. Súd prvej inštancie síce konštatoval, že „štatutár žalobcu priamo uviedol, že pohovor sa konal v sídle žalobcu a nie v priestoroch spoločnosti AUTO ROTOS - E. s.r.o.“ (bod 24 napadnutého rozsudku), ale podľa zápisnice z jeho výsluchu štatutár priamo uviedol: „V spoločnosti Auto Rotos, s.r.o., so sídlom Bratislava, Račianska 184“. Z hľadiska námietky žalovaného, že mu p. F. predložil vizitku inej spoločnosti, je táto odpoveď podstatná. Hoci je pravda, že tak žalobca, ako aj AUTO ROTOS - E. s.r.o. majú sídlo na rovnakej adrese, p. F. vo svojej odpovedi uviedol označenie bližšie označeniu subjektu tvrdeného žalovaným („AUTO ROTOS - E. s.r.o.“), než subjektu tvrdeného žalobcom („ROTOS - STK a. s.“). Rozdiel je ešte výraznejší, ak sa vezme do úvahy aj celkom odlišné označenie právnej formy obchodných spoločností. Okrem toho, keďže aj súd prvej inštancie si bol vedomý, že obe spoločnosti majú sídlo na rovnakej adrese, nesprávne je aj jeho konštatovanie, že p. F. „priamo uviedol, že pohovor sa [nekonal] v priestoroch spoločnosti AUTO ROTOS - E. s.r.o.“. Takýto záver z vykonaného dokazovania vôbec nevyplýva, ba je v priamom rozpore s obsahom výpovede p. F..

19. Nedostatky pri vykonávaní dokazovania badať aj v myšlienkovom postupe súdu prvej inštancie, ktorý skutkové zistenia uvedené v bode 13 odôvodňoval tým, že žalovaný nepreukázal svoje tvrdenia, že pohovor so žalobcom, na ktorom sa zúčastnil, sa konal až dňa 20.5.2016.

20. Odvolací súd pripomína, že Civilné sporové konanie je ovládané prejednávou zásadou, v súlade s ktorou je úspech procesnej strany definovaný jej povinnosťou tvrdenia a na ňou nadväzujúcou dôkaznou povinnosťou a im zodpovedajúcim korelátom v podobe bremena tvrdenia a dôkazného bremena. Z prejednanej zásady potom následne vyplýva základné procesné pravidlo, podľa ktorého každá strana je povinná dokazovať skutočnosti zodpovedajúce znakom právnej normy, ktorá je pre ňu priaznivá a ktorej sa domáha. Strana domáhajúca sa týchto právnych následkov poniesie aj nepriaznivé dôsledky stavu non liquet (neobjasneného určitého skutkového stavu, resp. určitej relevantnej skutočnosti), teda procesných následkov toho, ako keby bolo zistené, že k naplneniu skutkových predpokladov hypotézy právnej normy, ktorej účinkov sa domáhala, nedošlo (pozri I. ÚS 24/2019).

21. Preukázanie skutkových tvrdení súvisiacich s údajnou dohodou zo 16.05.2016 je tak úlohou žalobcu, pretože ten z nich vyvodzuje pre seba priaznivé následky. Nejde o povinnosť žalovaného, lebo žalovaný tieto skutkové tvrdenia žalobcu popiera a v súlade s § 151 ods. 2 CSP prednáša vlastné tvrdenia o rozhodujúcich skutočnostiach (uvedené vyššie). Tým sa však dôkazné bremeno, najmä čo sa týka existencie dohody zo 16.05.2016 nepresúva na žalovaného. Ani z okolností uzavretia dohody, ktoré tvrdí žalobca, najmä z počtu účastníkov stretnutia, nevyplýva, že by bolo nespravodlivé žalobcu zaťažiť dôkazným bremenom v tejto súvislosti.

22. Preto treba listinné dôkazy predložené žalovaným posudzovať vo vzájomnej súvislosti s dôkazmi, ktoré predložil žalobca (v prejednávanej veci teda s výsluchom štatutárneho zástupcu žalobcu a svedka E.) a vyhodnocovať ich z hľadiska unesenia dôkazného bremena žalobcom, nie žalovaným.

23. Odhliadnuc už o spomenutej vizitky, ktorú žalovanému odovzdal p. F., skutkový dej opísaný žalobcom podstatným spôsobom naruša listinný dôkaz predložený žalovaným – čestné vyhlásenie p. B.. Tento v ňom vyhlásil, že sa nezúčastnil spoločného pohovoru so žalovaným o pracovnú pozíciu dňa 16.05.2016 u žalobcu (č. I. 107). Súd prvej inštancie ho považoval za dôkaz, ktorým žalovaný mienil preukázať (záporné) skutkové tvrdenie, že sa stretnutia 16.05.2016 nezúčastnil (druhý odsek bodu 24 napadnutého rozsudku), avšak už sa s ním nezaoberal ako dôkazom spochybňujúcim (kladné) skutkové tvrdenie žalobcu, že žalovaný sa stretnutia 16.05.2016 zúčastnil. Súd prvej inštancie k nemu len uviedol, že „nie je dôkazom tak účasti, ale ani neúčasti žalovaného na stretnutí u žalobcu dňa 16.05.2016“, avšak opomenul ho vyhodnotiť v kontexte tvrdenia žalobcu, že na stretnutí zo 16.05.2016 boli traja uchádzači, medzi ktorými bol aj p. B., a v kontexte výsluchov štatutára žalobcu a svedka E., ktorí takisto hovorili o troch uchádzačoch. Medzi výsluchmi, ktoré súd prvej inštancie vzal za základ svojich skutkových zistení, a listinným dôkazom, ktorý predložil žalobca, existuje rozpor, ktorému sa súd prvej inštancie nevenoval, čo znamená, že bez dostatočného odôvodnenia uprednostnil dôkazy predložené žalobcom.

24. Hoci žalobca spochybnil čestné vyhlásenie p. B. o. i. na tom základe, že sa týka okolností, ktoré sa udiali takmer pred 7 rokmi, čo je však argument uplatniteľný aj na výpovede jeho štatutára a ním navrhnutého svedka E., súd prvej inštancie sa nevenoval dostatočne ani ďalšiemu dôkazu, ktorý žalovaný predložil s cieľom spochybniť žalobcom opísaný skutkový dej a zároveň podporiť svoje tvrdenie a čestné vyhlásenie, že p. B. sa stretnutia 16.05.2016 nezúčastnil. Konkrétne ide o pozvánku na základné školenie kontrolných technikov z 09.05.2016, na ktorej už bol uvedený menovaný p. B.. Aj tento dôkaz súd prvej inštancie „vybavil“ poznámkou, že nepreukazuje neúčast' žalovaného na stretnutí 16.05.2016. Mal sa však zaoberať s tým, že spochybňuje priebeh udalostí, ako ich tvrdil žalobca. Keby tak bol urobil, musel by sa venovať aj vysvetleniu, ktoré v tejto súvislosti poskytol svedok E., a vyvodiť závery z porovnania ním opísanej praxe predbežného prihlasovania uchádzačov na školenie s odlišným postupom žalobcu v prípade žalovaného, ako to vyplýva z tvrdení v žalobe.

25. Spôsob, akým súd prvej inštancie postupoval pri dokazovaní, najmä ako jednotlivé dôkazy hodnotil (či presnejšie nehodnotil) je v príkrom rozpore s východiskami, ktoré odvolací súd opísal v bode 12 vyššie. Súd prvej inštancie nesprávne posúdil rozloženie dôkazného bremena, deformoval výpoveď strany a s relevantnými rozpormi v predložených dôkazoch sa buď nevysporiadal vôbec, alebo ich vyhodnotil jednostranne v prospech žalobcu. Skutkové závery súdu prvej inštancie preto nemôžu obstať, v dôsledku čoho je aj jeho právny záver o vzniku nároku žalobcu voči žalovanému arbitrárny. Tým je daný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP.

26. Z hľadiska hospodárnosti ďalšieho konania ešte odvolací súd pripomína, že súd povinný je starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania (§ 195 ods. 1 CSP in fine). Nemožno preto odhliadnuť od výzvy z 23.08.2016 na zaplatenie nákladov školenia, ktorú žalobca adresoval žalovanému, pretože aj týmto listinným dôkazom súd prvej inštancie vykonal dokazovanie. Opäť treba konštatovať, že ani obsahu tejto listiny prvoinštančný súd nevenoval dostatočnú pozornosť. Inak by sa pri jej hodnotení vo vzájomnej súvislosti s ostatnými dôkazmi musel vysporiadať s tým, že hoci opisuje záväzky žalovaného, neuvádza žiadne ďalšie podrobnosti o pohovore (dátum, formu, účastníkov) a ani potrebu získania vodičského oprávnenia na autobusy. Konečne musí odvolací súd dodať, že celkom zmätočná je úvaha súdu prvej inštancie, že na strane žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu, ktorého základ tkvie v uzavretí dohody o vrátení nákladov.

27. Pokiaľ ide o dôvod, pre ktorý sa žalovaný nezúčastnil skúšky odbornej spôsobilosti, postup súdu prvej inštancie, ktorý viedol k ním prijatým skutkovým zisteniam, trpí v podstate rovnakými nedostatkami, aké boli uvedené vyššie. Kým však nie je riadnym spôsobom ustálený skutkový stav, čo sa týka obsahu dohody medzi stranami, venovať sa tejto otázke podrobnejšie je predčasné.

28. Porušenie pravidiel riadneho vykonávania a hodnotenia dokazovania a nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku predstavujú za okolností prejednávanej veci také zlyhanie súdu prvej inštancie, ktoré nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom. Vzhľadom na to odvolací súd napadnutý

rozsudok vo výroku I a súvisiacom výroku III o trovách konania zrušil [§ 389 ods. 1 písm. b) CSP] a vec vrátil (§ 391 ods. 1 CSP) súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (výrok).

29. Súd prvej inštancie bude v ďalšom konaní (§ 391 ods. 3 CSP) vo veci samej vychádzať z vyššie vyslovených právnych názorov odvolacieho súdu a opätovne zhodnotí všetky vykonané dôkazy, v ich jednotlivosti, ale aj vo vzájomnej súvislosti (§ 191 CSP), a v spojení s nespornými skutkovými tvrdeniami strán (§ 151 ods. 1 CSP), o ktorých nemá dôvodné pochybnosti (§ 185 ods. 2 a § 186 ods. 2 CSP), ustáli rozhodný skutkový stav. Zistený skutkový stav následne podrobí novému právnemu posúdeniu, pri ktorom bude mať na zreteli, že bezdôvodné obohatenie je inštitútom mimozmluvného záväzkového práva, ktorý má navyše subsidiárnu povahu. Svoje závery potom v novom rozsudku odôvodní spôsobom súladným s § 220 ods. 2 CSP a bude dbať na to, aby bolo jeho odôvodnenie presvedčivé. Zároveň rozhodne aj o trovách prvoinštančného aj odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

30. Senát odvolacieho súdu prijal toto rozhodnutie jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu dovolanie nie je prípustné.